

Προς
ΟΑΣΑ (Οργανισμό Αστικών Συγκοινωνιών Αθηνών),
Υπουργείο Μεταφορών και Επικοινωνιών,
Γραφείο του Πρωθυπουργού □ Γραφείο Ποιότητας Ζωής,
Συνηγόρο του Πολίτη,
Δήμο Χαλανδρίου,
Εφημερίδα Ελευθεροτυπία,
Περιοδικό ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΤΩΡΑ

Χαλάνδρι 6 Ιουνίου 2002

Είμαι τετραπληγικός (πλήρης παράλυση των κάτω άκρων, μερική των άνω - χρήστης αναπηρικού αμαξιδίου) εξαιτίας ενός ατυχήματος που υπέστην το 1987, το οποίο μου προκάλεσε κάκωση του Νωτιαίου Μυελού στο ύψος της Α5 αυχενικής μοίρας. Τα χρόνια που μεσολάβησαν μετακινήθηκα αποκλειστικά με το ιδιωτικό μου αυτοκίνητο και κάποιες λίγες φορές με ταξί.

Με την εγκαινίαση του Μητροπολιτικού Σιδηροδρόμου της Αθήνας και επωφελούμενος από την αρκετά καλή προσπελασιμότητά του για το αναπηρικό μου αμαξίδιο, άρχισα να κυκλοφορώ με αυτό για τις μετακινήσεις μου στο κέντρο της Αθήνας, κυρίως. Πήγαινα πάντα με το Ι.Χ. μου στο σταθμό «Εθνική 'μυνα» και με τον ίδιο τρόπο επέστρεφα στο σπίτι μου. Από το Σεπτέμβριο του 2001, για καλύτερη εξυπηρέτηση και ανταποκρινόμενος στις προσπάθειες μείωσης του κυκλοφοριακού προβλήματος, προσπαθώ να αξιοποιώ περαιτέρω τα **δημόσια** μέσα μεταφοράς, εκμεταλλευόμενος το ότι, η αφετηρία της λεωφορειακής γραμμής **404**, που με εξυπηρετεί, βρίσκεται στο σταθμό «Κατεχάκη» του Μετρό, ενώ η στάση όπου αποβιβάζομαι (πρώτη στην **οδό Ολύμπου στο Χαλάνδρι**) είναι συνήθως, ελεύθερη από σταθμευμένα αυτοκίνητα.

Στο πλαίσιο της επαγγελματικής μου δραστηριότητας, σήμερα **Τετάρτη 5 Ιουνίου 2002** πήγα στο «Ινστιτούτο Βιοϊατρικής Έρευνας και Βιοτεχνολογίας» πέριξ της πλατείας Ομονοίας, για απαραίτητη για την ολοκλήρωση της εφαρμογής, που μου έχει ανατεθεί, συνεργασία. Κατά την επιστροφή μου, διέσχισα το κέντρο και θέλησα να κατεβώ στο Μετρό με τον ανελκυστήρα της πλατείας **Συντάγματος** στις **3:15 το μεσημέρι**, περίπου. Ο ανελκυστήρας δεν λειτουργούσε, όπως με πληροφορήσαν οι κυρίες, που κάθονταν στο παρακείμενο «κίόσκι» και διαφήμιζαν τη χρήση των δημόσιων μέσων συγκοινωνίας... Αφού, παρά τις προσπάθειές μου, απέτυχα να εντοπίσω άλλον ανελκυστήρα για το Μετρό, πήγα με το ηλεκτροκίνητο αμαξίδιό μου στο σταθμό **«Ευαγγελισμός»**.

Στις **4:10** περίπου ήμουν στην αφετηρία των λεωφορείων στην **Κατεχάκη**. Επανειλημμένα προσπάθησε ο οδηγός να με πείσει ότι, δεν μπορώ να χρησιμοποιήσω το λεωφορείο «του». Έκανε, ύστερα από «συζήτηση», τη μανούβρα προσέγγισης του πεζοδρομίου αλλά, στάθμευσε και πάλι σε, μικρότερη μεν αλλά, εξίσου αδιάβατη για το αμαξίδιό μου απόσταση. Ο σταθμάρχης **συνηγορούσε** με τον οδηγό για το ανέφικτο του εγχειρήματος. Μετά από τη μεγάλη μου επιμονή και εκνευρισμό ο οδηγός

πραγματοποίησε, τελικά, δεύτερη μανούβρα και «κατόρθωσε» να προσεγγίσει το πεζοδρόμιο, δηλώνοντάς μου ότι είναι χαλασμένη **και** η «επιγονάτιση». Κάποιος άλλος, οδηγός νομίζω, βοήθησε το συνοδό μου και επιβιβάστηκα.

Ζήτησα από τον οδηγό το όνομά του και τον αριθμό του λεωφορείου. Αρνήθηκε να μου πει το όνομα και μου επέδειξε τον αριθμό **δύο (2)**, που ήταν κολλημένος στο παρμπρίζ. Ο χώρος αναγραφής του αριθμού κυκλοφορίας του λεωφορείου στην ειδική πινακίδα, πάνω από τον οδηγό, ήταν **κενός**.

Κατά την αποβίβασή μου στην ελεύθερη από σταθμευμένα αυτοκίνητα στάση, ο ίδιος ο οδηγός βοήθησε το συνοδό μου. Το λεωφορείο ξεκίνησε αμέσως αλλά, πρόλαβα να συγκρατήσω τον αριθμό κυκλοφορίας **ΥΧΗ 7402** (δεν είμαι σίγουρος για το Η).

Φυσικά, υπήρχαν και αρκετοί άλλοι επιβάτες. **Φυσικά**, ένοιωσα να μειώνεται η **προσωπικότητά** μου. Στην είσοδο του σπιτιού μου με περίμενε κανονικά ο Φυσιοθεραπευτής για το καθημερινό μου πρόγραμμα. Κάθησα μπροστά στον Η/Υ μου στις **οκτώ (8) το βράδυ** και αποφάσισα να συντάξω αυτήν την καταγγελτική επιστολή, θεωρώντας την **καθήκον** μου απέναντι στον άλλο οδηγό, που αναφέρεται στο **επισυναπτόμενο κείμενο**, στον **εαυτό μου** και στους συμπολίτες μου με ή χωρίς αναπηρία.

Δεν χρειάζομαι, δεν ζητώ και **δεν επιθυμώ** τη συμπόνια κανενός από τους παραλήπτες της. Ζητώ **ισότιμη** μεταχείριση και **απαιτώ** το **σεβασμό** μου από τους εργαζόμενους στα **δημόσια** μέσα συγκοινωνίας. Ενθυμούμαι και υπενθυμίζω τις κυβερνητικές εξαγγελίες για τα νέα και σύγχρονα λεωφορεία, που θα έλυναν το πρόβλημα της μετακίνησης των ανθρώπων περιορισμένης κινητικότητας.

Καταγγέλλω το γεγονός ότι, είναι πολλές οι φορές που υποχρεώνομαι να **διαπραγματευθώ** με τους οδηγούς και τους σταθμαρχες το αν και πώς θα επιβιβάστώ στο λεωφορείο. Όταν ζητώ από τον οδηγό να μετακινήσει το όχημα ακριβώς δίπλα στο πεζοδρόμιο για να διευκολυνθώ, λαμβάνω απαντήσεις όπως: «Πώς θα μπεις;», «Είναι χαλασμένη η ράμπα» και παρόμοιες. Πολλές φορές **υπέδειξα** σε οδηγούς ότι, μπορεί το λεωφορείο να «επιγονατίσει» και κάποιες απ□ αυτές μου απάντησαν: «Και πώς θα κατεβείς;», «Θα σε κατεβάσουμε στα χέρια» επιχειρώντας σαφώς να με αποτρέψουν από τη χρήση του λεωφορείου «τους». Κάποτε μου πρότεινε (ο οδηγός) να κάνω αναφορά στο δήμο (!) διότι τα «σαμαράκια» καταστρέφουν τις ράμπες.

Καταγγέλλω την απροθυμία των οδηγών και σταθμαρχών να με εξυπηρετήσουν. Ποτέ (ως το πολύ πρόσφατο περιστατικό που αναφέρεται στο **επισυναπτόμενο κείμενο**) δεν μου υπέδειξαν την ειδική θέση και στάση για τα αναπηρικά αμαξίδια.

Καταγγέλλω τον ΟΑΣΑ διότι, **τα μέσα** που διαθέτει για την εξυπηρέτηση των ανθρώπων με κινητικές αναπηρίες, είτε δεν επαρκούν, είτε **δεν λειτουργούν**. Ακόμη, διότι **οι οδηγοί που απασχολεί είναι ανεκπαιδευτοι, ασεβείς και αγενείς**.

Απαιτώ την ηθική μου ικανοποίηση και επιφυλάσσομαι κάθε ένδικου μέσου για **αποζημίωσή** μου.

Τσίγκανος Παναγιώτης,

Βιολόγος-Προγραμματιστής Η/Υ
Ελεύθερος Επαγγελματίας
www.netlab.gr
Θησέως 40Γ
152 34 Χαλάνδρι
τηλ./Fax: 01-06800496

Ολόκληρη η επιστολή αυτή θα κοινοποιηθεί στους αρμόδιους και ενδιαφερόμενους.